

VÁGJÁK AZ ERDŐT.

Sommások vágják az urasági erdőt
és minden felzúgó fejszecsapásra
ijedten rebbennek föl a vadmadarak:
otthonukat dúlja az ember.
Tanácstalanul keringenek, csipognak,
nincs hova fejüket lehajtani este.
Szegények.

Közébük röppen hirtelen
a barna bagoly és vaksin botorkál,
busa fejét gyámoltalanul forgatja
s fintorog: kiverte odvából őt is a fejsze.
Levagdalt ágak kazlába akad,
bújna a fény elől, a harsogó zöld elől
és a világvég rémülete remeg a szívében.
De fölötte már csúfosan cserreg a szarka,
károg a szürkedolmányos varjú,
szitkozódik a csacska seregély,
s még a rigó is nevet a szegényen;
a verebek szemtelen kofahada meg
olyan csatarászással támad rája,
mintha Gorlicét játszanának.
Tépázzák tollait, csipik és nevetik,
minden bajukat elfelejtik a gonoszok
és hajrá! üzik a boldogtalant.

Bollik a bagoly, ide-oda kapkod,
néha röppen egyet, aztán visszahuppan
tehetetlen-árván.

Halálfeje szégyenkezve forog,
nem fél tőle senki a napsfényen
s mintha mankón járna, nyomorék hadirokkant,
kellellenül totyog egy sötény felé,
mögötte ház, rajta padlás s már: huss!
be is lebben a lukba.

A verébhád zsinatol, csivajog még,
messziről csattog a fejsze,
sommások vágják az urasági erdőt,
keringve száll a sok madár,
csak a bodzabokorban burukkol
szerelmesen egy gilicepár.